

Sygn. akt I ACa 748/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Biedroń (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Matuszek SSA Tadeusz Nowakowski
Protokolant:	Katarzyna Stalewska

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. K.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 25 marca 2013 r. sygn. akt I C 1032/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I i II w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 157.652,73 (sto pięćdziesiąt siedem tysięcy sześćset pięćdziesiąt dwa 73/100) zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 116.555,42 zł od dnia 15 maja 2010 r., od kwoty 41.097,31 zł od dnia 30 grudnia 2010 r., a w pozostałej części powództwo oddala, w punkcie III w ten sposób, że zasądzone od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu obniża do kwoty 15.906 zł;

2. oddala w pozostałej części apelacje powoda i strony pozwanej;

3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 667 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód Z. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. 184.330,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13.05.2010 r. oraz kosztami procesu, tytułem odszkodowania

za szkodę spowodowaną pożarem budynku mieszkalnego oraz zabudowań gospodarczych, które były objęte obowiązkowym ubezpieczeniem budynków wchodzących w skład gospodarstwa od ognia i innych zdarzeń losowych.

Pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości zarzucając, że wypłacił już powodowi należne odszkodowanie.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2013 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 181.457,96 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 116.555,42 zł od dnia 15.05.2010 r., od kwoty 64.902,54 zł od dnia 20.09.2011 r., oddalił dalej idące powództwo oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 19.351,57 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy przedstawiały się następująco:

Powód Z. K. zawarł z (...) S.A. w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia budynków i OC rolników w prowadzonym przez siebie gospodarstwie rolnym na okres od dnia 01.01.2010 r. do dnia 31.12.2010 r.

Ubezpieczeniem zostały objęte następujące budynki: szopa – suma ubezpieczenia 18.300 zł, stodoła – suma ubezpieczenia 49.700 zł, obora – suma ubezpieczenia 96.400 zł oraz budynek mieszkalny jednorodzinny – suma ubezpieczenia 394.500 zł.

W dniu 01.01.2010 r. doszło do pożaru, w wyniku którego spłonął stanowiący własność powoda Z. K. budynek składający się z części mieszkalnej oraz części użytkowej.

W dniu 02.04.2010 r. powód zgłosił pozwanemu powstanie szkody.

W piśmie z dnia 09.04.2010 r., powód zwrócił się o wypłatę odszkodowania w wysokości 200.000 zł.

Pozwany przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu zniszczenia budynków kwotę 83.444,58 zł, na którą składały się: 55.882,54 zł na odbudowę spalonej części mieszkalnej, 27.562,04 zł na odbudowę spalonej części użytkowej.

Ustalając wartość odszkodowania pozwany zastosował wskaźnik zużycia technicznego, który dla części mieszkalnej wynosił 54,2%, a dla części użytkowej 81,8%.

W dniu 19.07.2010 r. pozwany z tytułu kosztów uprzątnięcia szkody przyznał powodowi 485 zł dalszego odszkodowania.

W dniu 29.12.2010 r. powód złożył do Sądu Rejonowego (...) wniosek o zavezwanie pozwanego do próby ugodowej. Wniosek dotyczył zapłaty przez pozwanego 184.330,20 zł z tytułu kosztów przywrócenia do stanu poprzedniego spalonych w pożarze z dnia 01.04.2010 r. budynków powoda położnych w miejscowości M.. Do zawarcia ugody nie doszło.

Wysokość szkody powstałej w wyniku pożaru wynosi łącznie 264.902,54 zł, na co składa się: 144.697,31 zł z tytułu pokrycia szkody w budynku mieszkalnym oraz 120.205,23 zł z tytułu pokrycia szkody w budynku gospodarczym. Wartość szkody nie obejmowała zużycia technicznego.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd Okręgowy wskazał, że spór dotyczył jedynie wysokości należnego powodowi odszkodowania, a w szczególności zasadności zastosowania przez pozwanego współczynników zużycia budynku.

Sąd Okręgowy opierając się na opinii biegłego przyjął, że wysokość szkody spowodowanej pożarem wynosi 264.902,54 zł, z czego 144.697,31 zł dotyczy części budynku mieszkalnego oraz 120.205,23 zł części użytkowej. Biegły, wartość tę

wyliczył uwzględniając średnie stawki roboczogodziny, materiałów i sprzętu publikowane w katalogu S. w pierwszym kwartale 2010 r. Wyliczona przez niego wartość nie obejmowała współczynnika zużycia.

Sąd Okręgowy stwierdził, że żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii biegłego, gdyż uwagi podniesione przez pełnomocnika strony pozwanej Sąd Okręgowy uznał za niezrozumiałe, a termin wyznaczony na ich sprecyzowanie upłynął bezskutecznie.

W ocenie Sądu Okręgowego ustalenie wysokości odszkodowania nastąpiło zgodnie z art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych z tytułu ubezpieczenia budynków rolniczych.

Sąd Okręgowy wskazał, że w świetle powołanego przepisu odszkodowanie nie powinno być zmniejszone, gdyż w przeciągu trzech miesięcy od początku zaistnienia odpowiedzialności strony pozwanej stopień zużycia budynków określony w umowie nie uległ zwiększeniu. Sąd Okręgowy podkreślił, że zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela wyznacza suma ubezpieczenia, a ustalone odszkodowanie sumy ubezpieczenia nie przekracza.

Różnica między wysokością szkody 264.902,54 zł a wypłaconym odszkodowaniem 83.444,58 zł wynosi 181.457,96 zł i taką kwotę Sąd Okręgowy zasądził na rzecz powoda.

Odsetki za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia Sąd Okręgowy zasądził na podstawie art. 817 § 1 k.c. od dnia 15.05.2010 r. co do kwoty 116.555,42 zł, uznając, że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 14.04.2010 r., natomiast od kwoty 64.902,54 zł od dnia 20.09.2011 r. zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 476 k.c.

i art. 455 k.c., gdyż wezwanie do uiszczenia dalszej kwoty (ponad zgłoszone wcześniej 200.000 zł) nastąpiło dopiero z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

Powyższy wyrok zaskarżyły obie strony, powód w części oddalającej powództwo co do odsetek ustawowych od kwoty 64.902,54 zł od dnia 30.12.2010 r. do dnia 19.09.2011 r., natomiast strona pozwana w części zasądzonej na rzecz powoda kwotę 150.263,56 zł.

Powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania a to art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego sprawy polegającą na przyjęciu przez Sąd, iż powód w toku postępowania likwidacyjnego nie sformułował dalszego żądania wypłaty odszkodowania, zawierającego wskazanie konkretnej kwoty roszczenia, w sytuacji, gdy z ustaleń faktycznych oraz dowodu w postaci wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wynika, iż w dniu 29.12.2010 r. powód złożył do Sądu Rejonowego (...) wniosek o zawezwanie do próby ugodowej tożsamy z roszczeniami podniesionymi w pozwie w przedmiotowej sprawie, a tym samym strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia co do kwoty 64.902,54 zł od dnia 30.12.2010 r. do dnia 19.09.2011 r., albowiem odsetki zostały zasądzone od dnia 20.09.2011 r.

W oparciu o powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II w części, poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 64.902,54 zł za okres od dnia 30.12.2010 r. do dnia 19.09.2011 r., wniósł ponadto o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana zrzuciła naruszenie prawa materialnego, a to art. 68 ust. 1 pkt 2, art. 69 oraz art. 70 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) przez przyjęcie, że do szkody powoda nie ma zastosowania zużycie techniczne ubezpieczonych budynków rolniczych, naruszenie prawa materialnego a to art. 805 § 2 k.c. oraz art. 824 § 1 k.c. przez pominięcie wskazanego w treści umowy ubezpieczenia stopnia zużycia budynków, mylne określenie na trzy miesiące okresu, dla którego wskaźnik zużycia winien być przyjmowany, przekroczenie sumy zużycia dla budynku obory przez zasądzenie odszkodowania ponad sumę wynikającą z umowy ubezpieczenia, naruszenie prawa procesowego a to art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. polegające na pominięciu

części tezy dowodowej wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego przy uwzględnieniu przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

W oparciu o powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonym zakresie oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu za obie instancje.

Ponadto strona pozwana wniosła o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z przesłuchania świadka A. R. na okoliczności wskazane szczegółowo w apelacji.

Sąd Apelacyjny w uzupełnieniu stanu faktycznego ustalił, co następuje:

Pożar, w wyniku którego spłonęło mienie powoda miał miejsce w dniu 1.04.2010 r. Powód w dniu 2.04.2010 r. zgłosił stronie powodowej szkodę polegającą na zniszczeniu w wyniku pożaru budynku mieszkalnego i obory.

Dowód: akta szkodowe k.8

Wysokość szkody w budynku mieszkalnym wyniosła 144.697,31 zł brutto, a w budynku obory 120.205,23 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego k.100

Przy przyjęciu do obowiązkowego ubezpieczenia budynków w gospodarstwie rolnym został określony stopień ich zużycia, który wynosił dla budynku mieszkalnego 34%, dla obory 66%, dla stodoły 68%, dla szopy 67%.

Dowód: dokument obowiązkowego ubezpieczenia budynków k. 10.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na wstępie rozważeniu podlegają zarzuty strony pozwanej dotyczące naruszenia przepisów postępowania, gdyż jedynie w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym możliwa jest ocena poprawności zastosowania prawa materialnego.

Zarzut dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. skarżąca wiąże z pominięciem przez Sąd Okręgowy części tezy dowodowej

wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Zdaniem skarżącej teza dowodowa winna wyraźnie wskazywać, że wysokość szkody

biegły winien określić przy uwzględnieniu przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm. – dalej ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych). Zarzut ten jest bezzasadny już tylko z tego względu, że strona pozwana nie zgłosiła po dopuszczeniu tego dowodu zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c., kwestionując poprawność przyjętej przez

Sąd Okręgowy tezy dowodowej, a zatem utraciła możliwość skutecznego zarzucenia w apelacji wskazanego uchybienia procesowego. Niezależnie od tego wskazać trzeba, że to do sądu należy zastosowanie prawa materialnego, natomiast biegły winien ograniczyć się w swojej opinii do kwestii wymagających wiadomości specjalnych.

Nie zachodziły też podstawy do dopuszczenia w postępowaniu apelacyjnym dowodu z zeznań świadka A. R.. Strona pozwana w żaden sposób nie uzasadniła potrzeby dopuszczenia tego dowodu dopiero na obecnym etapie sprawy, a zatem w świetle art. 381 k.p.c. brak było podstaw do uwzględnienia jej wniosku dowodowego. Skoro dowód z zeznań świadka R. miał być dopuszczony na okoliczność „przebiegu oględzin miejsca szkody przez biegłego” to winien być zgłoszony w toku postępowania przed Sądem Okręgowym. Natomiast jeżeli chodzi o dalszą część tezy dowodowej a mianowicie wskazanie przez świadka „prawdopodobnych przyczyn pominięcia przez biegłego w określeniu wysokości

szkody przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych”, to zauważyć trzeba, że nie są to okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a tylko takie mogą, w świetle art. 227 k.p.c., być przedmiotem dowodu.

Z kolei zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wiąże się z pominięciem przez Sąd Okręgowy ustalonej okoliczności faktycznej, dotyczącej złożenia przez powoda wniosku w postępowaniu pojednawczym, co zostanie omówione w dalszej części uzasadnienia.

Reasumując stwierdzić trzeba, że ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego zostały poczynione prawidłowo, wobec czego Sąd Apelacyjny przyjął je za podstawę swojego rozstrzygnięcia, jednak wymagały uzupełnienia o okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, a wynikające wprost z materiału zebranego przed Sądem pierwszej instancji.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji w pierwszej kolejności należy rozważyć zarzut strony pozwanej dotyczący naruszenia art. 68 ust. 1 pkt 2, art. 69 oraz art. 70 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych, przez przyjęcie, że do szkody powoda nie ma zastosowania zużycie techniczne ubezpieczonych budynków rolniczych.

Art. 68 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy przewiduje, że wysokość szkody ustala się, z uwzględnieniem art. 69, na podstawie kosztorysu wystawionego przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, odzwierciedlającego koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych – przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia; jeżeli przy tym suma ubezpieczenia została ustalona według wartości rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody.

Strona pozwana z treści powołanego przepisu wyprowadza wniosek, że wysokość odszkodowania – w sytuacji gdy określana jest na podstawie kosztorysu sporządzonego w oparciu o aktualne ceny materiałów i robocizny – powinna być obliczona w ten sposób, że wysokość szkody obliczoną na podstawie kosztorysu pomniejsza się przyjętym przez ubezpieczyciela współczynnikiem zużycia budynku. Skarżąca uważa przy tym, że chodzi nawet nie ten wskaźnik zużycia, który został określony w dokumencie ubezpieczenia, lecz o wskaźnik rzeczywisty, określony przez pozwaną w trakcie likwidacji szkody.

Stanowiska tego nie można podzielić. Z treści art. 68 ust. 1 pkt 2 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych, wbrew stanowisku skarżącej, nie wynika, aby ustalone koszty naprawienia szkody miały być pomniejszane o ustalony w dokumencie ubezpieczenia stopień zużycia budynku. Ograniczenie odpowiedzialności ubezpieczyciela winno wynikać w sposób jasny z zapisów ustawy. Przekonuje o tym przepis art. 13 ust. 3 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych, przewidujący, że odszkodowanie z ubezpieczenia mienia musi odpowiadać wysokości szkody oraz mieścić się w granicach sumy ubezpieczenia. Celem ubezpieczenia obowiązkowego jest bowiem umożliwienie ubezpieczonemu naprawy zniszczonego na skutek zdarzeń losowych mienia. Gdyby wysokość odszkodowania była ustalana w sposób wskazany przez stronę pozwaną, cel ten oczywiście nie mógłby zostać osiągnięty.

Stopień zużycia budynków służy do określenia sumy ubezpieczenia. Suma ubezpieczenia to określona w umowie ubezpieczenia kwota pieniężna stanowiąca górną granicę świadczenia zakładu ubezpieczeń. Wysokość sumy ubezpieczenia winna odpowiadać wartości ubezpieczonego mienia wyrażonej w pieniądzu. Regulacje przewidziane w art. 70 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych służą dostosowaniu sumy ubezpieczenia do wartości ubezpieczonego mienia. Stąd też ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie równe wysokości poniesionej przez ubezpieczonego szkody, jednak z uwzględnieniem ograniczenia odpowiedzialności do wysokości sumy ubezpieczenia.

Przyjąć należy, że na gruncie art. 68 ust. 1 pkt 2 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych, wysokość odszkodowania winna odpowiadać wysokości zaistniałej szkody, którą należy utożsamić z kosztem przywrócenia zabudowań powoda do stanu sprzed pożaru. Oznacza to, że przy szacowaniu wysokości szkody zastosowanie znajdują reguły z art. 361 § 2 k.c. z modyfikacjami wynikającymi

z art. 68-69 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych, dotyczącymi metody ustalania wysokości szkody.

Według art. 68 ust. 1 pkt 2 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych, podstawą ustalenia wysokości szkody powinien być kosztorys odzwierciedlający koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych – przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia. Co do samego sposobu sporządzenia kosztorysu przez biegłego strona pozwana nie miała żadnych zastrzeżeń. Nie ulega też wątpliwości, że w celu odtworzenia stanu, jaki miał miejsce przed zaistnieniem szkody, poszkodowany musi ponieść nakłady pełnowartościowe (zakup nowych materiałów i usług). W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak było podstaw do stosowania wskaźnika zużycia budynku do ustalenia kwoty odszkodowania, skoro kwota wyliczona przez biegłego stanowi realne koszty jakie musi ponieść poszkodowany, aby przywrócić stan poprzedni.

W rozpoznawanej sprawie nie zachodziła potrzeba uwzględnienia faktycznego zużycia budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności strony pozwanej do dnia powstania szkody (art. 68 ust. 1 pkt 2 in fine), skoro szkoda nastąpiła 3 miesiące po zawarciu umowy ubezpieczenia. Strona pozwana twierdząc, że w istocie strony łączy umowa obowiązkowego ubezpieczenia budynków od 1999 r. okoliczności tej nie udowodniła, nie przedstawiła też żadnych dowodów, z których miałyby wynikać inny stopień zużycia budynków niż określony w dokumencie ubezpieczenia.

A zatem wysokość szkody została prawidłowo określona przez Sąd Okręgowy. Jednak określając wysokość odszkodowania Sąd Okręgowy naruszył art. 824 § 1 k.c. W dokumencie ubezpieczenia została wskazana suma ubezpieczenia dla poszczególnych budynków i suma ta stanowi górną granicę odpowiedzialności strony pozwanej. Powód w zgłoszeniu szkody wskazał, że spaleni uległ budynek mieszkalny i obora. Tym samym jego obecne twierdzenia, które pojawiły się dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, że spaleni uległ także budynek stodoły, po pierwsze są spóźnione, a nadto nie zostały w żaden sposób wykazane.

Podkreślić trzeba, że biegły w swojej opinii wyraźnie wskazał, że oszacowane zostały szkody w budynku mieszkalnym i budynku obory.

Szkoda w budynku obory wynosi 120.255,23 zł, czyli przekracza sumę ubezpieczenia tego budynku, która została określona na kwotę 96.400 zł.

A zatem wysokość należnego powodowi odszkodowania winna wynieść 157.652,73 zł (144.697,31 zł minus 55.882,54 zł wypłaconego odszkodowania za budynek mieszkalny = 88.814,77 zł plus 96.400 zł minus 27.562,04 zł wypłaconego odszkodowania za budynek obory = 68.837,96 zł).

Oznacza to, że apelacja strony pozwanej okazała się zasadna do kwoty 23.805,23 zł.

Z kolei apelacja powoda okazała się zasadna w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy określił termin liczenia odsetek za opóźnienie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, termin ten wynika z art. 817 § 1 k.c. i wynosi co do zasady 30 dni od zawiadomienia o szkodzie. Jest to samodzielna regulacja ustawowa, która wyłącza potrzebę sięgania do rozwiązania, o jakim mowa w art. 455 k.c. Z tego względu uznać należy, że powód mógł domagać się odsetek od całej dochodzonej kwoty od dnia 15 maja 2010 r. Natomiast z uwagi na zakres zaskarżenia stwierdzić trzeba, że odsetki od zasądzonej kwoty niewątpliwie przysługują powodowi od wskazanego przez niego późniejszego terminu, który powód wiąże z wniesieniem wniosku o zawezwanie do próby ugodowej. Ponieważ na skutek apelacji strony pozwanej, należne powodowi odszkodowanie zostało zmniejszone, tym samym jego apelacja nie mogła zostać uwzględniona w całości.

Mając powyższe na uwadze należało uwzględnić częściowo obie apelacje w oparciu o art. 385 k.p.c. oddając je w pozostałej części stosownie do art. 386 § 1 k.p.c.

Konsekwencją orzeczenia reformatoryjnego była zmiana rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, które stosunkowo rozdzielono na podstawie art. 100 k.p.c., przy przyjęciu że powód wygrał spór w 85%, koszty powoda wyniosły zgodnie z wyliczeniem Sądu Okręgowego 19.351,57 zł, natomiast koszty pozwanej wyniosły 3.617 zł.

Z kolei rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego, które stosunkowo rozdzielono w oparciu o art. 100 k.p.c. uwzględniło, że powód wygrał postępowanie apelacyjne w 82%, koszty powoda wyniosły 3.056 zł, w tym opłata od apelacji 356 zł, i wynagrodzenie pełnomocnika procesowego 2.700 zł obliczone na podstawie § 6 pkt 6 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.9.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), natomiast koszty strony pozwanej to 10.214 zł w tym 7.514 zł opłata od apelacji i 2.700 zł koszty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego obliczone na podstawie § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.9.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

MR-K